

чество — азъ вѣрвамъ, че и мой-тъ гробъ нема да остане заборавенъ, макаръ бы былъ той ископанъ и на распятіе-то.

VI. ЯВЛЕНІЕ.

Маріа, (води Иванча за рѣкъ) и Стефанъ.

Маріа. (пріятно и умилно) Ето ти водѣ нашъ Иванчо. Той тя моли, недѣй да забораишь никога, че си му баща.

Иванчо. (милкува му ся) Тате! Азъ тя не съмъ виждалъ одавно.

Стеф. (смѣтено побуденъ неглѣда на дѣте-то) Дѣтенце! Кое нѣщо наричашъ ты одавно? Тыя твои образци, кои-то наша-та душа трѣбва да искупи толко скѣпо — могатъ и да ся прѣобразятъ — а врѣме-то изчезва.

Маріа. Иванчо! баща ти иска да иде далечъ по чуждѣ земѣ.

Иванчо. Ще ли и мене да водишь, тате?

Стеф. Не щѣ, сыне.

Иванчо. На далеко ли ще пѣтувашъ?

Стеф. Тамо, отъ дѣто иде ластовица-та въ пролѣтъ.

Иванчо. Ще ли ся върнешъ пакъ скоро?

Стеф. Сичко ся върща. Земя-та въ цвѣтно врѣме пакъ оживѣва.

Иванчо. Ще ли ми донесешъ нѣщичко?

Стеф. Сичко още, що имамъ, ти оставамъ — моя благословъ. —

Маріа. Стефане! прѣстани вече да мя мѣчишь! — Азъ съмъ мислила, че отъ нѣколко недѣлы на